

Sygn. akt IV KK 242/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

na posiedzeniu w trybie art.535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 25 lipca 2018 r.,

sprawy **G. R.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i innych

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...]

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

I. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;

II. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego;

III. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 4 lipca 2017 r., sygn. akt II K [...] G. R. został uznany za winnego tego, że:

- w okresie od nieustalonego dnia i miesiąca 2009 r., przy czym nie wcześniej niż 11 lutego 2009 r. do sierpnia 2014 r. z wyłączeniem czasokresu od 20 kwietnia 2010 r. do 13 kwietnia 2011 r. i od 10 sierpnia 2011 r. do 19 czerwca 2013 r. w K. znęcał się psychicznie nad swoją konkubiną J. G. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu albo środków odurzających lub psychotropowych wszczynał awantury w trakcie których znieważał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał, groził pobiciem i pozbawieniem życia, zastraszał, w tym straszył, że popełni samobójstwo także poprzez demonstrację skalpela chirurgicznego, wielokrotnie dzwonił na jej telefon komórkowy, ośmieszał, krytykował, wyszydzał, zakłócał spoczynek nocny poprzez dzwonienie domofonem uderzanie pięściami w drzwi, krzyczeniem z klatki schodowej żeby mu otworzyć drzwi do mieszkania, niszczył sprzęty domowe, a ponadto znęcał się fizycznie poprzez szarpanie - w tym za włosy, bicie, duszenie, uderzenie w twarz, czym spowodował u niej podbicie oka, siniaki na twarzy i ciele, a w szczególności w dniu 10 maja 2014 r. poprzez popchnięcie i kopnięcie oraz okładanie pięściami po głowie spowodował u niej obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych rejonu łokcia i prawego podudzia, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jej ciała na okres czasu trwający poniżej 7 dni, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007 r. oraz mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, stanowiącego występki z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną J. G. przez okres 5 lat oraz zakaz zbliżania się do J. G. na odległość 30 metrów na okres 5 lat;

- orzekając w zakresie czynu zarzucanego w pkt II aktu oskarżenia, uznał oskarżonego G. R. za winnego tego, że w okresie od stycznia 2007 r. do 29 lipca 2014 r., przy czym z wyłączeniem czasokresu od 3 marca 2008 r. do 11 lutego 2009 r. i od 10 sierpnia 2011 r. do 19 czerwca 2013 r. w K. znęcał się psychicznie nad swoją matką N. D.-R. i swoją babcią B. D., przy czym w odniesieniu do babci do dnia jej zgonu tj. 16 października 2011 r. w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu albo środków odurzających lub psychotropowych wszczynał awantury w trakcie których znieważał je słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżał, groził pozbawieniem życia, zastraszał, domagał się pieniędzy, niszczył sprzęty domowe, sprowadził do domu dwa duże psy, którymi się nie opiekował, przerzucając opiekę nad nimi na matkę i babcię, a ponadto znęcał się fizycznie w ten sposób, że popychał je, bił po głowie i po całym ciele, w tym w szczególności u N. D.-R. spowodował w dniu 8 kwietnia 2014 r. uraz głowy z utratą przytomności i ranę tłuczoną głowy, które to obrażenia naruszyły czynność narządów jej ciała na okres czasu trwający poniżej 7 dni, ponadto spowodował u N. D.-R. zasinienie ucha i uszkodzenie nogi, skutkujące kuleniem, a w dniu 29 lipca 2014 r. poprzez kopanie spowodował u niej uszkodzenia na twarzy i przedramienia oraz spowodował u N. D.-R. i B. D. siniaki na przedramionach, barkach, nogach i twarzach, a także w odniesieniu do N. D.-R. kopał ją po całym ciele i bił pięściami, groził zabiciem w tym przy użyciu topora albo poprzez wyrzucenie przez balkon, ciągnął ją w stronę balkonu, twierdząc że ją wyrzuci, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r. oraz mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, stanowiącego występki z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64

§ 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., i za czyn ten na mocy art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę 3 lat pozbawienia wolności;

- na mocy art. 41a § 1 i 4 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną N. D.-R. przez okres 5 lat, zakaz zbliżania się do N. D.-R. na odległość 30 metrów przez okres 5 lat oraz nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z N. D.-R. na okres 5 lat;

- oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., z tym że opis czynu sprecyzował przyjmując, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007 r., a nadto przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k., i za czyn ten na mocy art. 207 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 41 a § 1 i 4 k.k. oraz art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną N. D.-R. przez okres 3 lat, zakaz zbliżania się do N. D.-R. na odległość 30 metrów przez okres 3 lat oraz nakaz okresowego opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z N. D.-R. na okres 3 lat;

- oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. art. 31 § 2 k.k. z tym że opis czynu sprecyzował przyjmując, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007r. a nadto przyjął, iż czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim

postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy art. 217 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., z tym że opis czynu sprecyzował przyjmując, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007 r. a nadto przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy art. 157 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., z tym że opis czynu sprecyzował przyjmując, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007 r. a nadto przyjmuje, iż czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy art. 217 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia, stanowiącego występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., z tym że opis czynu sprecyzował przyjmując, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą

oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007 r. a nadto przyjął, iż czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. i za czyn ten na mocy art. 190 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- oskarżonego G. R. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia stanowiącego występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. art. 31 § 2 k.k. z tym że opis czynu sprecyzował przyjmując, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 13 listopada 2007 r. (sygn. akt II K [...]) za umyślne przestępstwo podobne z art. 190 § 1 k.k., którą oskarżony odbył w okresie od 3 września 2008 r. do 11 lutego 2009 r., od 12 grudnia 2011 r. do 2 stycznia 2012 r., z zaliczeniem pozbawienia wolności w dniu 26 lutego 2007 r. a nadto przyjął, iż czynu tego dopuścił się mając w znacznym stopniu ograniczoną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. i za to na mocy art. 217 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

- na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w miejsce kar pozbawienia wolności orzeczonych w pkt I, III, V, VII, VIII, IX, X, XI niniejszego wyroku orzekł wobec oskarżonego karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

- na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. w miejsce środków karnych orzeczonych w pkt IV i VI niniejszego wyroku orzekł wobec oskarżonego środki karne w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzoną N. D. – R. przez okres 7 lat, zakazu zbliżania się do N. D.-R. na odległość 30 metrów przez okres 7 lat oraz nakazu opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z N. D.-R. na okres 7 lat.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 6 grudnia 2017 r., sygn. akt IV Ka [...] utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego zarzucając:

- w odniesieniu do czynów z pkt II i III aktu oskarżenia (przypisanych w pkt III i V wyroku Sądu I instancji) rażąco obrazę art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do zeznań świadków N. D.-R. i D. R., wyjaśnień G. R. oraz dowodu w postaci raportu historii działań IV KP w K.;

- w odniesieniu do czynów z pkt V i VII aktu oskarżenia (przypisanych w pkt VIII i X wyroku Sądu I instancji) rażąco obrazę art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia poprzez naruszenie swobodnej oceny dowodów z zeznań świadka D. R., świadka N. D.-R. i wyjaśnień G. R.

Podnosząc wskazane zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie wyroku w odniesieniu do czynu przypisanego w jego pkt III, V i X oraz uniewinnienie G. R. ewentualnie o uchylenie wyroku w tych częściach i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania, a w odniesieniu do czynu przypisanego w/wymienionemu w pkt VIII wyroku o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy właściwemu sądowi do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Złożona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna w istocie rzeczy zmierzała do kolejnego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd I instancji – i w całości zaakceptowanej w wyniku kontroli apelacyjnej przez Sąd odwoławczy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Nie zawiera ona żadnych tego rodzaju zarzutów procesowych, które mogłyby wskazywać, iż Sąd odwoławczy przy rozpoznaniu apelacji naruszył treść art. 433 § 2 k.p.k., bądź art. 457 § 3 k.p.k., a zarzuty kasacyjne stanowią powielenie części zarzutów apelacyjnych. Postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji.

Kasacja została skonstruowana w taki sposób, iż zarzuty dotyczą w istocie

wprost wyroku sądu pierwszej instancji, a jej autor nawet nie próbował powiązać ich z naruszeniem przez sąd odwoławczy art. 457 § 3 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k.

Obrońca zarzucił obrazę przepisu art. 7 k.p.k. nie zważając, iż tego rodzaju zarzuty nie mogą samodzielnie stanowić podstawy kasacji z uwagi na to, że wskazują jedynie na naruszenie naczelných zasad procesu karnego, które mają charakter ogólnych dyrektyw. Przestrzeganie tych zasad gwarantowane jest w przepisach szczególnych i dopiero wskazanie naruszenia konkretnych takich przepisów może uzasadniać stosowny zarzut kasacyjny. Podobnie przepis art. 410 k.p.k. jest adresowany wprost do sądu I instancji, który wyrokuje na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej.

Wobec zarzutu dotyczącego rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. należy także stwierdzić, iż zarzut złamania zasady swobodnej oceny dowodów może być samodzielnie i bezpośrednio stawiany wyrokowi sądu odwoławczego tylko wtedy, gdy sąd ten wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym. A więc, gdy zmienił wyrok sądu I instancji dokonując oceny dowodów odmiennej od tej, która legła u podstawy faktycznej kontrolowanego instancyjnie wyroku.

W realiach przedmiotowej sprawy nie można zasadnie przyjąć, aby sądy obu instancji naruszyły dyrektywy z art. 7 k.p.k. Tym bardziej dotyczy to orzeczenia Sądu odwoławczego, który nie dokonywał żadnej zmiany ustaleń faktycznych Sądu I instancji, skoro utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Sam fakt, iż przyjęte przez oba Sądy założenia dowodowe nie są akceptowane przez skazanego G. R., nie jest wystarczający do skutecznego podnoszenia zarzutu złamania zasady swobodnej oceny dowodów.

Podobnie nie doszło do obrazy przepisu art. 410 k.p.k. Należy zdecydowanie podkreślić, że nie stanowi naruszenia tych przepisów dokonanie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie. Do takiego naruszenia doszłoby tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji wydając wyrok oparł się jedynie na części zebranego w postępowaniu materiału dowodowego. Jednakże w/w przepisu nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i

odrzuć na płaszczyźnie art. 7 k.p.k. jako niewiarygodne. Wbrew odmiennemu stanowisku autora kasacji, Sąd pierwszej instancji dokonał właściwej i zgodnej z naczelnymi zasadami postępowania karnego oceny wszystkich zebranych w sprawie dowodów, wyciągnął z niej trafne wnioski, zaś tę analizę Sąd odwoławczy w pełni zaakceptował jako logiczną, zgodną z zasadą prawidłowego rozumowania oraz wskazaniemi wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy poddał bowiem drobiazgowej analizie wyjaśnienia oskarżonego oraz zeznania wszystkich świadków. Wskazał też Sąd, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę i czynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, a które odrzucił jako nieprzekonujące – i z jakich powodów tak postąpił.

Nie ma racji obrońca wywodząc, jakoby konsekwentne zaprzeczanie przez pokrzywdzoną N. D. – R., w czasie zeznań składanych przed Sądem Rejonowym, aby jej syn znęcał się nad nią i przerzucanie winy na D. R. powodowało wystąpienie niedających się usunąć wątpliwości odnośnie winy skazanego G. R. Trzeba w tym miejscu raz jeszcze podkreślić, że pokrzywdzona w okresie inkryminowanych aktem oskarżenia zdarzeń relacjonowała wielu bezstronnym osobom, że G. R. znęca się fizycznie i psychicznie nad nią i jej matką. Zeznania tych świadków, m. in. funkcjonariuszy Policji, ratowników medycznych i sąsiadów korelowały nadto ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją policyjną i lekarską. Pokrzywdzona zwierzała się, że boi się syna (skazanego G. R. – przyp. własny SN) i opisywała szczegóły zdarzeń jakie miały miejsce, podkreślała także, że choć obawia się o swoje zdrowie i życie, to nie obciąży własnego dziecka. Zarówno motywacja postępowania pokrzywdzonej, jak i jej relacje złożone przed Sądem Rejonowym były przedmiotem szczegółowej analizy i oceny sądów obu instancji (zob. s. 19 – 20 uzasadnienia SR. S.20 - 21 uzasadnienia SO). Sąd Okręgowy słusznie uznał, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, jako rezultatu oceny całego ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, dokonanej zgodnie z dyspozycją art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Tym samym trafnie zaaprobował stanowisko Sądu Rejonowego, co do tego, iż poczynione w sprawie ustalenia dały podstawę do przypisania oskarżonemu zarzuconych aktem oskarżenia czynów. Dał temu wyraz na stronach 18 - 23 uzasadnienia swojego wyroku.

Sąd I instancji poddał wnikliwej analizie zeznania pokrzywdzonej N. D. – R. podkreślając, że w zakresie opisanego zachowań noszących cechy znęcania są one w pełni wiarygodne, a nadto znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków – I. P., H. L. oraz dokumentacji medycznej (s. 19 uzasadnienia SR). Z kolei Sąd Okręgowy w pełni zaaprobował tę ocenę, nie znajdując logicznych podstaw do kwestionowania relacji pokrzywdzonej w tym zakresie. Stanowisko autora kasacji, akcentuje z kolei te fragmenty wypowiedzi pokrzywdzonej, w których całkowicie zaprzeczała ona agresywnym zachowaniom ze strony skazanego i pozostaje bez uwzględnienia całego kontekstu dowodowego tych relacji, który nie uszedł uwagi Sądów obu instancji.

Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. Sąd I instancji przeanalizował również zeznania świadka D. R. (s. 20-21 uzasadnienia S R), wobec którego została wszczęta procedura niebieskiej karty, ze względu na jego agresywne zachowanie. Należy podkreślić, że Sąd I instancji dostrzegał ten fakt, słusznie uznając, że nie wyklucza on przypisania odpowiedzialności karnej G. R. za czyny dokonane na szkodę matki. Podzielając ocenę Sądu meriti, Sąd odwoławczy wskazał nadto, że w realiach tej konkretnej sprawy, nie ujawniły się żadne okoliczności, które osłabiałyby zaufanie do relacji tego świadka, tym bardziej, że w jej istotnych fragmentach znalazły one potwierdzenie w części zeznań pokrzywdzonej N. D. – R. Nadto Sąd Okręgowy jednoznacznie stwierdził, że ze strony D. R. spotykały pokrzywdzoną negatywne konsekwencje, jednak dotyczyły one innego okresu czasu i nie są objęte niniejszym postępowaniem (s. 22 uzasadnienia SO). Należy podkreślić, że kwestionowanie tych ustaleń faktycznych w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne w rozumieniu art. 523 k.p.k.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną. Nadto zwolnił G. R. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego albowiem uznał, że ich uiszczenie byłoby dla zobowiązanego zbyt uciążliwe z uwagi na wykazaną w sprawie trudną sytuację majątkową skazanego.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2018.1184 j.t.) oraz § 17 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. poz. 1714).